

ไร้เปลือก

สะสม ความทรงจำ
ผ่านฝัน เนิ่นนาน ลืม หลง เลือน
เหลือ เพียงรอยจำ

ใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าบ้านที่ยังสร้างไม่เสร็จ
ฉันแอบอิงหลบอยู่ที่นี้เนิ่นนานผ่านกาลเวลา
จนลืมไปแล้วฉันเคยเป็นใคร
หรือเคยเป็นเปลือกของบางสิ่ง

เจียบงัน บนรอยทาง
สรรพเสียง พลันกังวานคลั่ง
สายลมเย็น พัดผ่าน

ปลายฤดูหนาวที่หนาวจับใจ
สายลมพัดพาไอเย็นจากผืนป่า
ได้เวลาแล้วสินะที่ต้องทิ้งเปลือก
เหลือไว้เพียงตัวตนที่เติบโต

หนาวเยือก ผนจากลา
ใบไม้หล่น น้ำระเหยดิน
ความตาย ทักทายหา

ชีวิตไม่รู้ถึงวันปลายฤดูกาล
ถูกใช้ไปตามเสียงเรียก
ห่มเปลือกหลากหลายสลัไป
ละทิ้งแก่นแกนความเป็นตัวตน

ความร้อนบนเปลือกโลก
 สะสม รุนแรง สุดทันท
 สรรพสิ่งหายไป

ตื่นเช้าเร่งรีบหมุนสายพาน
 ร่างกายทุกขันธ์นเรียกร้องบอกกล่าว
 จิตใจไร้ซึ่งสนองตอบ
 ดวงจิตขุ่นมัว ลับสน ทูรันทุราย

ต้นไม้ละทิ้งร่าง
 ดอกไม้เหี่ยวเฉาไร้ผลิบาน
 แมลงละรวงรัง

ถึงบ้านละทิ้งร่าง
 จมจ่อมโลกเสมือนบนเศษซากสรรพสิ่ง
 ติดตามผู้คนที่ไม่อยู่ในชีวิตจริง
 ละจิตใจ จนล่องลอยและลางเลื่อน

สรรพเสียงล่องหน
 โสตสัมผัสไร้สนองตอบ
 ชีวิตไร้ดำรง

วันคืนหมุนเวียนเปลี่ยนผ่าน
 เศษเสี้ยวตัวตนถูกละทิ้งในกาลเวลา
 เสียงภายในตะโกนก้องไร้กังวาน
 ฉันเคยเป็นใครนะ

จิตใจในชีวิต
 ลมหายใจบนความรู้สึกรู้สึก
 ตระหนักถึงตัวตน

แท้จริงแล้วฉันไม่เคยเป็นใคร
ตอนนี้และอนาคต
ฉันเพียงผ่านโลกและใส่เปลือก
และจากไป

โลกหมุนปกติ
ชีวิตผ่านมา และผ่านไป
เหลือไว้ สิ่งใดกัน

ผู้เขียน
สมพงษ์ เผือกเอี่ยม